

[C. J. F. Sven.]

optræde fair, er berettiget til at tage den Slags Argumenter frem. Jeg skal ikke blande mig i, hvorvidt det er lovligt, det finder jeg er underordnet i denne Forbindelse, det afgørende for mig er kun det rent moralske. Man siger, at Adel forpligter; man burde være noget mere opmærksom paa at sige, at ogsaa Staten forpligter. Staten kan ikke tillade sig det, man Mand mod Mand ikke vilde tillade.

I sin Fremsættelsestale var den højt-ærede Minister inde paa at citere afdøde Professor William Scharling. Jeg ved ikke, om det var til Benefice for det konservative Folkeparti eller for mig ... (*Indenrigsministeren* [Dahlgaard]: For Nationaløkonomer) ... Ja, jeg har ogsaa studeret Nationaløkonomi ... (*Indenrigsministeren* [Dahlgaard]: Det skulde man ikke tro). Det var forholdsvis svagt, heldigvis, det var kun i Forbindelse med Juraen.

Disse Citater fra Professor William Scharlings Artikel synes nu lidet overbevisende; det lød jo meget godt, men naar man læser Scharlings Artikel igennem, faar man unægtelig et noget andet Indtryk. Han gjorde opmærksom paa det Faktum, at hvis vi vilde gøre dette eller hint, kunde de reelle Privilegiers Værdi bringes ned, og naar man solgte et saadant Privilegium, var man udsat for en vis Risiko. Ja, det er saa sandt, som det er sagt. Men derfra at slutte til, at man ogsaa *kan* benytte og *bør* benytte de Midler!

Scharling siger udtrykkelig, at man kunde befrygte, at kommende Indenrigsministre ikke vilde optræde saaledes, som Indenrigsministrene havde gjort tidligere. Ja, jeg synes jo, Scharling har været ligefrem visionær, han har forudset, hvorledes en kommende Minister mente, at man kunde gaa frem. Men det er dog ikke noget Argument overfor os andre, absolut ikke, for Scharling gaar aldeles ikke ind for en Afløsning fastsat indenfor de Rammer, man her tænker sig. Som den kloge Mand, Scharling var, siger han: Pas paa, der kan komme den Slags Ministre, og derfor er det maaske ikke urimeligt, at man i Tide søger en Løsning.

Men det er ikke noget Argument, det er kun et Faktum ... (*Indenrigsministeren* [Dahlgaard]: Ja) ... ja, og derfor kan det selvfølgelig heller ikke benyttes som Motivering for, at ogsaa vi skulde gaa med. Fredrik Bajer har ikke staaet i mit Partis Rækker, derfor skal jeg ikke komme ind paa en nærmere Omtale af ham.

Ser jeg bort fra de Momenter, jeg her

har nævnt, maa jeg endvidere kritisere den Maade, hvorpaa man tænker sig Erstatningssummen fastsat. Det skulde begynde med, at der kom en Afviklingskasse. Denne Afviklingskasse, maa jeg maaske en passant bemærke, vil ogsaa fuldkommen komme i Indenrigsministerens Hænder; det er ham, der bestemmer Bestyrelse og Virksomhed, uden at Lovgivningen faar det mindste at skulle have sagt i saa Henseende, hvilket jeg mener er urigtigt. Men efter at Afviklingskassen har søgt at faa en mindelig Ordning, indhentet de fornødne Oplysninger, gaar man, for saa vidt man ikke opnaar en mindelig Ordning, til en Ekspropriationskommission, hvis Sammensætning synes mig lidet tiltalende.

Jeg finder det urigtigt, at et Medlem skal kunne vælges af Danmarks Apotekerforening, uagtet denne Forening jo ogsaa bestaar af personelle Apotekere. Jeg ved egentlig ikke, hvad disse skal have med Afløsning af de reelle at gøre, og navnlig fastsætte Erstatningssummer, i hvert Tilfælde burde det dog være saaledes, at hvis Danmarks Apotekerforening skal vælge et Medlem af Kommissionen, bør det fastsættes paa Forhaand, at dette Medlem skal være reel Apoteksindehaver.

Men dernæst har jeg den Indvending at gøre, at Indenrigsministeren faar alt for stor Indflydelse paa Kommissionens Sammensætning. For det første udnævner Indenrigsministeren Formanden — selv om han i sit Valg er indskrænket til, at det skal være en Mand, der opfylder Forudsætningerne for at kunne beskikkes som Dommer, saa siger det jo ikke ret meget —, og dernæst vælger Indenrigsministeren yderligere to Medlemmer, og da nu hele Kommissionen skal bestaa af 5, saa har Indenrigsministeren paa Forhaand fuldkommen Flertal. Det finder jeg i allerhøjeste Grad uheldigt, og det maa i hvert Tilfælde, hvis der overhovedet skal være Tale om Ekspropriation, ændres saaledes, at en upartisk Myndighed foretager Valget, saa at det bliver fuldkommen upartiske og uafhængige Medlemmer, der sidder i denne Ekspropriationskommission.

Dernæst maa jeg bestemt holde paa, at der indføres en Appellinstans. Det drejer sig her om saa store Værdier, at man bør anvende den yderste Forsigtighed og ogsaa maa give de Personer, der rammes af Bestemmelserne, al mulig Garanti for, at den Afgørelse, der træffes, ogsaa er rigtig og retfærdig, og det kan man nu ikke, selv med en Ændring af den foreslaaede Taksa-